

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 128**

November 2016

Kære venner.

Selv om det er lidt tidligt, vil jeg alligevel ønske jer alle en god jul og et godt nytår.

Dette Sanchar bringer følgende artikler:

- En inspirerende fire dages padyatra (vandring) ved Jyotsana, Meenu, Neha og Bharati
- Ashramdagbog ved Seema Bisht
- Sadhana Prashikshan (Gandhi kursus) ved Meenakshi Mehra

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Jeg har desværre lidt problemer med at få trykt nyhedsbrevene. Tidligere har jeg kunnet gøre det gratis. Så derfor vil det være en stor hjælp, hvis flere har mulighed for at få Sanchar pr. mail. Se nedenfor.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer også porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: ***lone-poulsen@comxnet.dk***

SANCHAR 128

En inspirerende fire dages padyatra

Jyotsana, Meenu, Neha og Bharati – 12. klasse

Pludselig den 4. april fik vi at vide, at pigerne i 12. klasse skulle på en padyatra (vandring) i Garur-dalen. Da vi hørte det, blev vi alle virkelig glade, og alle mulige tanker gik gennem hovedet på os, fordi vi aldrig havde deltaget i en padyatra. Vi skulle følges med Basanti Didi, og før vi skulle af sted, øvede vi os på nogle folkesange og nogle sange, som specielt var

skrevet for at vække landsbyboernes bevidsthed og interesse. Vi forberedte også nogle sketches, som skulle være inspiration for landsbyboerne. Sammen besluttede vi, at mens vi var på padyatra'en, ville vi ikke på nogen måde sakke bagud. Vi ville med begejstring synge vores sange, tale med de landsbyboere, som vi mødte, og prøve at lære lidt af historien bag de landsbyer, vi besøgte. Vi spekulerede selv på, hvad det var for et landskab, vi ville passere.

Den 8. april kl. halv otte om morgenen tog vi fire med Basanti Didi en bus til Garur, hvor padyatra-teamet ventede på os ved Golu-templet. Lederen af padyatra'en var Kishan Rana, mens ideen til padyatra'en var kommet fra Ms. Shiva Sen. Hendes familie stammede fra Ramnagar, men hun var vokset op i Delhi. Hun havde fået et stipendium fra den indiske regering til at studere jura i England. Men lige nu bor hun i en landsby og ønsker at arbejde for landbobefolkningen. Kishan Rana udfører også flere aktiviteter, deriblandt leder han en skole, Hitaishi Vidyalaya, som han selv har etableret, dyrker sin egen jord og arbejder i ikke bare sin egen landsby, men i alle landsbyerne i Garur-dalen med at organisere folk for at øge deres sociale kompetencer.

I løbet af denne fire dages padyatra besøgte vi atten landsbyer og vandrede mere end 80 kilometer. Mere end noget andet demonstrerede denne padyatra virkelig styrken ved sammenhold. Vi sang med stor indfølelse og præsenterede vores små skuespil, som var fyldt med inspirerende meddelelser. Vi blev beskrevet som de fire smukke piger, juvelerne i kronen, der altid gik foran. På os alle fire gjorde de atten landsbyer et uudsletteligt indtryk.

I de landsbyer, der lå tæt ved vejen, var der kun en lille eller ingen virkelig aktiv fælles organisering. Der var landsby-selvhjælps-grupper, hvis medlemmer månedligt bidrog til deres fond; men det er kun et lille aspekt i en landsby-baseret organisation, hvis medlemmer aktivt burde arbejde sammen om landsbyens problemer. Vores oplevelser var i det store og hele ens i de landsbyer, vi besøgte. Mange roser stod i fuldt flor – deres farver i sig selv fulde af skønhed.

Landsbyboerne i Bhagartola var for at beskytte deres hvede for vilde dyr – især aber blevet enige om, at fire landsbyboere hver dag skulle tage en tørn med at beskytte markerne. Som resultat voksede deres hvede rigtig fint. For at være helt ærlig så deres hvede meget speciel ud.

I en landsby, Kohina, som lå langt oppe over vejen, var landsbyorganiseringen rigtig god, og her diskuterede de sammen en hvilken som helst aktivitet, som de planlagde at foretage sig. Hvorimod der i andre landsbyer, hvor vi tilbragte natten, ikke kom nogen andre fra landsbyen for at hjælpe til. I Kohina var vores oplevelse helt anderledes. Alle i landsbyen var stimlet sammen på en gårdsplads for at tilberede vores aftensmåltid. Kærligheden lagt i det måltid var umålelig.

I de dage blev festivalen Navratri afholdt, så beboerne udså os fire og fem andre piger til at repræsentere de ni Durga'er og bespiste os specielt. Som en del af Navratri-fejringen skulle der dances en traditionel kreds-dans, *Jhora*, indtil kl. ét om natten. Der var samtaler om guderne – en tradition, som langsomt er blevet udvisket i bjergene. Men disse mennesker havde genoplivet de gamle traditioner, og forhåbentlig vil vi kunne opnå at se dem trives igen. I deres *Jhora*-dans var der overhovedet ingen kunstighed eller opstyltethed, kun en grænseløs spontanitet, fuldstændig umuligt at beskrive med ord.

Den fire dages padyatra sluttede med et møde i Golu-templet i landsbyen Bhateriya, hvortil Radha Didi var blevet inviteret som hovedgæsten. I skyggen af et smukt træ fokuserede diskussionerne på samfundsbevidsthed i landsbyerne, og de ældre kvinder i landbyerne, ja faktisk alle der var til stede, deltog aktivt. Alle udtrykte sig meget klart om deres nuværende forhold i landsbyerne, og om hvordan kun de kunne skabe forandringer til det bedre. Til sidst efter en opfordring fra alle de tilstedeværende blev der danset en gruppe-*jhora*, hvori alle, kvinder og mænd, gamle og unge, deltog. Med denne *jhora* sagde vi alle farvel til hinanden, og så vendte vi tilbage til vores ashramfamilie sammen med Radha Didi og Basanti Didi. Denne fire dages padyatra var umådelig interessant og inspirerende.

Ashramdagbog

Seema Bisht

Der er seks sæsoner om året, og hver enkelt starter på et bestemt tidspunkt. Således begynder regntiden fra den 15. juni. I denne sæson morer vi os med at blive gennemblødte i den kraftige regn. Men samtidig ligger frygten for ulykker der også altid. Vi er mest bange for de levende fede igler, som suger sig fast på vores arme og ben, suger blod og er vanskelige at fjerne. Jorden, som har været rastløs under sommerens hede, denne afsvedne jord bliver frodig og grøn. Forskellige sæsoner bringer forskellige glæder. I løbet af året fejrer vi forskellige festivaler, og jeg vil nu beskrive nogle af disse, som vi fejrer her på ashrammen.

Harela

I juli fejrer vi Harela-festivalen, som symboliserer den grønne frodighed. Troen er, at den person, hvis 'Harela' er frodig og høj, hans høst vil også blive god. I hvert hjem bliver fem eller flere forskellige frø blandet sammen og sået i en speciel beholder og så anbragt på et mørkt sted for at spire. Efter ti dage bliver den taget frem på aftenen for Harela-festivalen og tilbudt. Fordi frøene har spiret i mørket, er skuddene gule – et symbol på den modne høst. I ashrammen sår vi også 'Harela' og fejrer festivalen med stor begejstring.

Her lever vi et liv i fællesskab. Ved at leve på en sådan måde får vi mange fordele. Vi har mulighed for både at lære andre noget og selv lære noget af andre. I vores liv her fejrer vi festivaler fra alle de store trosretninger og betragter dem alle som en del af os.

Tiden gik og august startede. Vi havde meget travlt i denne måned.

Raksha Bandha

Denne festival bliver fejret som en national festival over hele landet ved fuldmåne i august. Der er en del historier, der er knyttet til denne festival. Vi lærer om det fra bøger og fra de ældre. Den fejrer vi også med stor begejstring. I nogle uger før tager vi tråde ud af stofrester, og så sidder vi alle sammen og laver *rakhis* (en slags armbånd) af disse tråde. Vores mål er altid at lave dem så fine som muligt og så mange, vi kan. På festivaldagen sidder vi igen sammen og binder *rakhis* om hinandens håndled. Vi synger sange, og hver klasse fremviser de *rakhis*, som de så dygtigt har lavet. Denne begivenhed er fuld af glæde. Den bliver betragtet som festivalen for brødre og søstre. Søstre binder båndet, der symboliserer kærlighed, om deres brøders håndled, og brødrene lover at passe på dem. I ashramfamilien er alles arme dekoreret med farvestrålende håndlavede *rakhis*. Alle ser glade og lykkelige ud.

Janmashtami

Janmashtami bliver fejret i august på ottende-dagen efter fuldmåne. På denne dag blev Lord Krishna født. Man tror på, at Gud bliver født fra tid til anden på jorden for at tilintetgøre tyranni og genoprette retfærdighed, og en sådan inkarnation var Lord Krishna. Lord Krishna dræbte den tyranniske Kansa og befriede alle, der levede på jorden, for deres synder. I år blev det fejret d. 24. august. I ugerne før festivalen havde alle øvet sig på sange, danse og sketches til Krishna Lila. I år

forberedte vi nogle få nye korte scener. Alle, store og små, spillede hver deres roller fint, og dramaet gik rigtig godt. Det største denne dag var, at vejret var med os, og der var masser af solskin hele dagen. Ofte har regn i de foregående år ødelagt programmet, som foregår på engen neden for ashrammen.

Raksha Bandhan og Janmasthami er to store festivaler, som vi med megen iver forbereder hvert år. Overalt giver lydene fra *Janmashtami-sangene* genlyd. Når vi fejrer disse festivaler med manér, bliver vi ret kede af det, når de er overstået. Der er en

særlig grund til, at vi er specielt begejstrede for Janmasthami, og det er, at vores forældre og andre familiemedlemmer kommer den dag.

August måned, som havde holdt os alle med travlhed, sluttede, og september begyndte. I september markerer vi Vinoba Bhaves fødselsdag, *Vinoba Jayanti*. På denne dag præsenterer vi små stykker, der skildrer hændelser i Vinobas liv, især hvordan han havde givet jord til de jordløse, og hvordan han havde foretaget en *padyatra* (vandring til fods) i mange år på kryds og tværs over hele Indien. Vinoba var et almindeligt menneske, men ved at give jord til de jordløse har han udført et stort arbejde.

I de sidste mange år er en gruppe elever og lærere kommet regelmæssigt i september fra Chhattisgarh, og i år ankom deres gruppe den 17. september, blev her en uge sammen med os, deltog i vores daglige program og blandede sig fantastisk med vores piger. De nød rigtigt at være her. Deres lærer, Prayaag Bhai, lærer os nye aspekter i vores uddannelse. Forskellige daglige rutiner findes på forskellige steder. Her i ashrammen har vi en bestemt rutine fra tidlig morgen til aften. Børnene fra Chhattisgarh deltog i hele dagens program, og vi blev alle tætte venner, så tætte, at det virkede, som om de havde været en del af vores samfund i meget lang tid. Og de var dog kun sammen med os i mindre end en uge.

Den 21. september blev det arrangeret, at de skulle en tur til Bageshwar. De ønskede, at nogle af vores mindre elever skulle komme med, så det blev ordnet, at pigerne i 5. og 6. klasse skulle tage med sammen med to unge ashramlærere. Efter morgenmaden gjorde vi os klar og gik ned mod markedet. Vi delte os i to grupper, tog plads i de to biler, der var blevet bestilt og tog af sted på vores rejse. Der er fyrre kilometer fra Kausani til Bageshwar, og undervejs sang vi rigtig meget i bilerne. Børnene havde stor glæde af turen, var meget opmærksomme på naturen, vi passerede, og stillede en masse spørgsmål.

Prayaag Bhai diskutererede alle mulige emner med os. På dette tidspunkt havde alle travlt på markerne med at høste ris. Da vi ankom til Bageshwar, tog vi først til Chandika Templet, der ligger højt over Bageshwar med statuer af forskellige guder. Dette åbne område på bredderne af Saryu-floden var tidligere meget stort, men nu var der bygget mange huse, så området er nu meget begrænset i størrelse.

Derfra tog vi til Bagnath Templet. Det er et meget stort tempel, og en ny statue af Lord Shiva er blevet opstillet. Denne nye statue er rigtig stor. Bageshwars gamle navn var Vyagreshwar, og de

ældre mennesker har fortalt historien om navnets oprindelse. Billeder i Baghnath-templet fortalte denne historie, og en person, der kendte historien, fortalte den til os. Engang kom Markandey Rishi her, satte sig på en sten i midten af den strømmende flod Saryu for at udføre sine asketiske øvelser og standsede flodens strømning. Lord Shiva og Parvati iagttog alt dette, og Lord Shiva tog straks en beslutning. Parvati sagde: "Du tager form af en ko og går hen foran Rishi for at spise græs. Jeg vil tage form af en tiger og løbe efter dig for at spise dig. Du vil råbe op, og Rishi, der hører dig i nød, vil komme for at redde dig, og floden vil begynde at flyde igen." Så blev Bagnath-templet bygget på dette sted, og efterhånden blev stedet kendt som Bageshwar. (Hindi-ordet 'bagh' betyder tiger)

Vi syntes rigtig godt om at høre denne historie og anden information om templet, som ligger tæt ved sammenløbet af Saryu- og Gomti-floderne. Hver dag bliver der ofret mad (*bhog*) til guderne. Vi vandrede tilbage gennem det gamle marked og standsede for at spise på et sted, hvor de kun serverer lokale retter, der er meget velsmagende. Så tog vi af sted i retning af Garur. På vejen besøgte vi Kot Temple. Jeg havde været der engang tidligere – for lang tid siden. Dengang var der bare et lille tempel med et eller to rum. Nu er der bygget en masse nyt, og jeg glædede mig over at se det.

Alle børnene var virkelig glade. Så tog vi videre for at se Baijnath-templet, som er meget gammelt. Det ligger ved Gomti-flodens bredder, og der er blevet konstrueret en stor kunstig sø der for nylig. Før var der masser af store fisk i floden, men den voldsomme sne for to år siden har slået dem ihjel. Nu er der tilført nye fisk, men de er stadig meget små. Da vi havde hørt historien om dette tempel, var det tid til at vende hjem. På vejen tilbage fortalte Prayaag Bhai os alt om sin skole i

Chhattisgarh, om hvad folk i området spiste, hvordan de boede, og hvordan de gik klædt. Vi var rigtig glade for denne dag. Klokken var omkring halvseks, da vi nåede ashrammen.

September sluttede, og oktober begyndte. Den 2. oktober fejrede vi Gandhi Jayanti, der markerer Mahatma Gandhis fødselsdag. Ved dag gry den dag samledes hele ashramfamilien på gårdspladsen, og klokken seks tog vi af sted mod Anasakti Ashram, mens vi alle sang vandrede på række to og to. I Anasakti Ashram sad vi i samlingssalen til en morgenandagt. Atmosfæren var præget af dyb fred. Mahatma Gandhi havde boet på dette hellige sted i godt ti dage i 1929. Mahatma Gandhi, Nationens Fader (*Rastrapita*), blev født den 2. oktober 1869 i Sudamapuri i Gujarat, og han viede sit liv til nationen.

Trods det at han var udsat for så mange prøvelser, tillod *Rastrapita* aldrig sig selv at blive overvundet. Han trodsede alle de vanskeligheder, han blev stillet overfor, og til sidst bragte *Rastrapita* frihed til landet. Mens Gandhi boede i Kausani, skrev han indledningen til sin bog, '*Anasakti Yoga*', en oversættelse af Bhagavad Gita til Gujarati. Af denne grund blev regeringsbungalowen, hvor han opholdt sig, senere kendt som Anasakti Ashram. Da Gandhi kom til Kausani, sagde han, at dette var Indiens Schweiz. På den tid var der meget få huse og ingen hoteller. Nu er der masser af hoteller og mange huse, som fuldstændigt har ændret atmosfæren og ånden i Kausani.

Gandhi viste hele verden en ny vej. Den berømte videnskabsmand Einstein sagde: "Generationer, der kommer, vil næppe tro, at sådan en person i kød og blod nogensinde har gået på denne jord."

Efter at have afsluttet programmet for Gandhi Jayanti, blev holdene for den årlige høhøst meddelt den aften, og seglene blev delt ud, og fra den 3. oktober havde vi et anderledes program. Mens høstningen af hø foregik, var ashramfamilien delt i to grupper. De små piger, som ikke var i stand til at deltage i høsten, overtog ansvaret for alt arbejdet hjemme, mens de ældre piger og medarbejderne havde travlt med at høste. Tidligt om morgenen d. 3. oktober, umiddelbart efter morgenmødet, begav vi os med handsker på og seglene i vores hænder op mod det sted af ashramjorden i skoven, som vi kalder vores 'new boundary'. I starten var vi alle opfyldt af stor begejstring og var ivrige efter at arbejde så hurtigt som muligt. Langsomt, mens vi arbejdede, voksede vores glæde. Vi kunne se Himalaya-tinderne klart fra det sted, hvor vi arbejdede.

I år fik vi ikke så tit et glimt af tinderne, fordi atmosfæren var meget diset. The 'new boundary' bliver også kaldt Shanti Van (*Fredens Skov*), og dette sted er meget fredfyldt. Vi kan alle sammen godt lide at komme her for at sidde ned eller arbejde, for naturen har velsignet dette sted med en speciel atmosfære. På tretten dage færdiggjorde vi alle, store og små sammen, høhøsten, og vi genoptog vores sædvanlige daglige program. Nu har vi alle travlt med at forberede Diwali og har travlt med vores studier. Her slutter jeg beskrivelsen af vores oplevelser i de sidste fire måneder.

Sadhana Prashikshan

Meenakshi Mehra

Gandhi Filosofi vil meget hurtigt blive en succes, der vinder accept i verden. Den materialistiske verdens skib sejler i oprørt hav. Gandhi Filosofi vil sikkert få succes med at redde skibet fra at synke. I den igangværende proces med stadigt voksende bevidsthed har Gandhi

Filosofi været levende og aktiv i ashrammen helt fra uafhængighedstiden til nutiden.

Lakshmi Ashram forbereder medborgere, som kan bringe forandring i verden gennem Gandhis tænkning. Her i Lakshmi Ashram er der hvert år et otte måneders kursus, der meget omfattende introducerer Gandhis Filosofi til en gruppe på omkring ni-ti studerende. I år går der ni studerende på dette kursus. I løbet af dette kursus er vores forståelse og indsigt vokset. Vi er kommet til en dybere forståelse af verdens tilstand. Gandhi Filosofi viser sig at være yderst nyttig til at udvikle vores personligheder.

Vi har haft mulighed for at deltage i et antal møder, der har givet os lejlighed til at forøge vores viden. Vi har også deltaget i projektet med at producere tulsi, kendt på engelsk som Holy Basil (sød basilikum) lige fra at så frøene til pakningen af det endelige produkt. Vi vil også fastsætte omkostningerne baseret på den indsats, vi har bidraget med. Tulsi bruges som urtete.

Som en del af kurset tog vi alle til Dehradun i september for at deltage i et Vipassana Meditation kursus. Da vi hørte ordet 'Vipassana' for første gang, syntes det lidt mærkeligt, men når man erhverver sig lærdommen, opnår man befrielse. Gennem træning med Vipassana bliver individet befriet fra lyst, had, byrder, vrede og enhver form for uro i sindet. Den lærdom blev praktiseret i gamle dage i Indien, men langsomt gik denne lærdom tabt, men kernen i den blev bevaret mod øst i Burma, hvor den selv i dag fortsætter med at bære frugt. Shri Satyanarayan Goenka kom efter at have lært udøvelsen af Vipassana i Burma til Indien, hvor han har spredt sin lærdom. Denne lærdom er virkelig meget gammel.

Vi besluttede sammen at deltage i en ti-dages lejr i Vipassana-centret i Dehradun. Selv om der ikke var nogen fysisk aktivitet involveret, skulle man dog sidde ned i timevis og involvere sig selv mentalt, hvilket var meget hårdt. At sidde i timevis med sine øjne lukkede og fokusere på sig selv syntes meget vanskeligt. Vi mediterede i elleve timer om dagen.

Den første dag lærte vi øvelsen *ānāpāna*, hvor vi observerede det indre og ydre åndedræt, køligt og varmt, der passerede gennem næseborene. På anden- og tredjedagen skulle vi lægge mærke til følelsen i næsen, mens vores tanker hele tiden kun fokuserede på denne del af kroppen. Men det var yderst vanskeligt at fokusere ens tanker. I disse tre dage måtte vores kroppe tolerere meget ubehag. Vi kedede os, når vi sad i timevis med øjnene lukkede. Nogle gange følte jeg mig døsigt. Når jeg rejste mig op efter meditationen, følte jeg det, som om jeg havde bundet mig til en alt for stor opgave. Det gjorde temmelig ondt i taljen, fødderne og nakken, og inderst inde ønskede jeg bare at løbe væk. Men den fjerde dag, da vi begyndte at praktisere Vipassana, kom glæden ved at udforske følelserne i kroppen, og jeg havde ingen ide om, hvor tiden blev af.

Meningen med Vipassana er '*observation af virkeligheden i en selv*'. Med vore øjne lukkede tillod vi simpelt hen, at vore tanker rejste gennem kroppen og genkendte følelsen i hele vores krop ved blot at observere en hvilken som helst følelse, der var til stede i en eller anden del af kroppen uden nogen følelse af lyst, afsky eller vrede. I en tilstand af afsondrethed observerede vi disse kropslige følelser fri for nogen form for reaktion. Hvis der er en lyst til en behagelig følelse, så vil styrken i denne lyst, der allerede er til stede inden i os, øges i stedet for at formindskes. Hvis vi på samme måde føler en afsky for en ubehagelig følelse, så vil denne afsky blot vokse. Således må vi hverken føle lyst eller afsky for nogen følelse. Ved blot at observere disse følelser vil der komme et tidspunkt, hvor vi mærker sådanne følelser som bølger i vores krop, som om bobler stiger op og så spreder sig. Hvis vi føler, at bølgerne holder op, betyder det, at gamle vaner afsluttes, mens hvis vi føler, at bølgerne stiger, betyder det, at ny god indflydelse udvikles hos os. Skønt jeg personligt ikke oplevede noget sådant i løbet af kurset, lærte vi dog grundigt af vores lærer om disse følelser.

Succes vil kun kunne opnås gennem vedvarende praksis. På ti dage modtager vi kun den mindste lille del. For at modtage denne kunnen fuldt og helt skal man øve sig i lang tid.

Om aftenen lyttede vi til foredrag af Shri Satyanarayan Goenka. Når vi hørte disse foredrag, fyldtes man med en stærk følelse af glæde. Han beskrev nøjagtigt de følelser, som vi havde erfaret i løbet af dagens meditation. Mens vi lyttede, grinede vi meget, selv om vi i de ti dage skulle overholde et løfte om stilhed. I løbet af dagtimerne opretholdt vi virkelig stilhed, og kun om aftenen, når vi lyttede til foredragene, lo vi, når vi hørte de sjove anekdoter. Somme tider kunne vi virkelig ikke holde op med at grine. Da vi på tiende-dagen godt måtte bryde vores løfte om stilhed, havde jeg slet ikke noget ønske om at tale til nogen.

Sadhana-gruppen

Bagest

(v-h):

Bharati Tiwari
Mamta Koranga
Babita Pandey
Meenakshi
Jata Phartyal
Prema Baira

Forrest

(v-h):

Asha Mahra
Suman Kandpal
Indu
Nirmala Pathak

På den afsluttende dag blev der vist en film om de forandringer, der var sket i Delhis Tihar Fængsel. Filmen var medbragt af Kiran Bedi, en "IPS officer", som viste en ny retning i livet for fangerne. Da hun hørte om Vipassana, fik hun via Goenka introduceret tusind fanger i Tihar Fængslet for denne meditationsform, og langsomt men sikkert ændrede disse fanger sig. I filmen blev et antal fanger, der fortalte om deres erfaringer, meget berørte. Da vi så tårerne i deres øjne, blev vi også meget bevægede. Fra denne film erfarede vi den stærke indflydelse af denne praksis.

Vi betragtede os som meget heldige over, at vi fik mulighed for at lære om denne praksis. I fremtiden vil vi undervise i den for andre. Det vil være en hjælp for os, når vi bringer Gandhi Filosofi til alle og enhver. Det har lært os, hvordan vi skal leve i en ånd af ligeværdighed og venskab med alle.

På dette træningskursus i Gandhi Filosofi i praksis opnår vi en forståelse af filosofien, så vi bliver i stand til at udvikle den i praksis hver især. I fremtiden vil vi nu forsøge at introducere disse tanker til andre. Ved at betragte og forstå nutidens situation, hvor der dag efter dag er opstået sådan et konkurrencemiljø, der resulterer i en vedvarende forværring i miljøets tilstand, vil vi forsøge at forklare andre, hvad vi må gøre.

I denne teknikkens alder har mennesket travlt med at fremstille maskiner. Ved at have skabt atombomben skaber mennesket sin egen undergang, og man ser ikke i øjnene, at ved at overudnytte naturen vil naturen en dag ødelægge en selv, fordi ved at fremstille alle disse maskiner og andre ting vil man plyndre naturen umådeholdent. Jeg føler, at efter nogle år vil diesel og benzin være udtømt, og så vil vi endnu engang rejse med oksetrukken vogn. De gamle dage vil meget hurtigt vende tilbage.

For at løse disse problemer er der i dag et stort behov for Gandhi Filosofi. Der er så mange andre problemer som vold, korruption, terrorisme og globalisering. Disse problemer er virkelig frygtindgydende og brændende. Vi ønsker at redde vores verden fra disse problemer. Hvor har vi ofte haft sådanne diskussioner mellem os, og så føler vi os overbevist om, at vi må ændre folk i denne verden, men lige nu har vi selv behov for en masse vejledning for at kunne udvikle os. Vores løfte er, at vi vil holde Gandhi i live, og den dag kommer meget hurtigt.

